

dog ikke komme dertil, at man ved Valg til Folketinget skal omgives af Bajonetter o. s. v., vedrører ikke det Spørgsmaal, jeg har bragt frem, men jeg indrømmer, at det er skikket til at tage dialektiske Kegler paa. Det, der vedrører Sagen, er Ministerens Udtalelse om hans Optræden i Odense-Affæren. Der er det nemlig ikke rigtigt — og Ministeren har i øvrigt heller ikke imødegaaet min Paastand om, at det ikke er rigtigt —, hvad Ministeren har sagt, naar han har tilkendegivet — det staaar Sp. 686 — sin stærkeste Misbilligelse af Oberstens Adfærd, „fordi en Kommandant i en By, hvor der er Soldater, ikke har nogen Adkomst til at optræde som Politimand, medmindre Stedets Politimester er ude af Stand til at opretholde Ordenen i Byen og paakalder Militærets Bistand”, for saa maa dog Forudsætningen være, at den paagældende Kommandant er optraadt som Politimand; ellers kan Ministeren umulig give ham en „Næse“ eller en stærk Misbilligelse, fordi han har gjort det. Derfor siger jeg, det vilde være en stor Fadæse, om den højtærede Minister gav en stærk Misbilligelse for noget, som den paagældende Kommandant ikke har udført. Det er fuldstændig rigtigt, at i Odense og heldigvis næsten alle Steder i Landet er det fredelige og skikkelige Borgere, vi have med at gøre, og der er ikke Tale om, at Vælgerne skulle forulempes i Udførelsen af deres Valgret eller den Slags Ting, de Folk, der lave Fæst i en By, ere meget sjældent Vælgere eller skikkelige Borgere, nej, det er Bøller, eller hvad man nu vil kalde dem, og de findes alle Steder, og det er for at dæmpe deres Optræden, at der er Tale om, at Politiet maa skride ind, og at eventuelt Militæret skal hjælpe Politiet.

Der staaar udtrykkelig i § 318 i Tjenestereglementet for Hæren, at det er Kommandantens „Pligt at yde Øvrigheden Bistand til Opretholdelse af den almindelige borgerlige Orden, i hvilken Anledning han tildeler saavel Regimenterne som de enkelte Vagter fornøden Instruktion. Han har Ret til at konsignere enkelte eller samtlige Afdelinger af Garnisonen samt til at kalde dem under Vaaben”. Og den paagældende har intet andet gjort. Den højtærede Minister har heller ikke hævdet, at den paagældende har gjort noget som helst andet, følgelig mangler der et hvilket som helst Grundlag for en ministeriel skarp Paatale. En helt anden Ting er, om det er ønskeligt, at en saadan Konsignering finder Sted, og det kan være fuldstændig rigtigt, at den paagældende Kommandant, naar han tænker

sig en saadan Mulighed, forud taler med Politimesteren om, hvorvidt et saadant Tilfælde kan ventes at ville forekomme. Men en Ting er givet, og det er, at denne Mand kun har gjort, hvad Loven og Anordningerne tillade ham at gøre og til Dels paalægge ham som Pligt at gøre. Nej, det uheldige i denne Sag er selvfølgelig, at de Foranstaltninger, som han har truffet for, hvis Politiet skulde begære det, at være rede, ere komne ud, at de have staaet omtalte i Bladene og kunne benyttes af Bladene. Men det er ikke tilstrækkelig Anledning til at give en Mand en skarp Tilrettevisning for, hvad han har gjort, da han, som sagt, paa intet Punkt er gaaet ud over sin Myndighed, ikke er optraadt som Politi, saaledes som Ministeren har gjort gældende.

Hvad den anden Sag, Garnisonssagen og Sagen General Arendrup, angaar, har den højtærede Minister ikke rokket — og jeg tror heller ikke, at han kan rokke — ved den Udvikling, som jeg gav af denne Sag forleden Dag. Om Disciplinen ere vi ganske enige. Men saa sagde den højtærede Minister, at han kunde virkelig ikke følge den Anvisning, jeg gav, paa at udstede en Kundgørelse, der tilkendegav alle, at en saadan Kritik som den fremkomne kunde han ikke finde sig i, det maatte man vide paa Forhaand. Ja, undskyld, men der standsede virkelig den højtærede Minister ved et Komma. Thi den, der ikke er inde i Sagen og ikke kender min Udtalelse, maa selvfølgelig give den højtærede Minister Ret i, at en saadan Kundgørelse var ikke tilstrækkelig. Men efter Kommaet, hvor den højtærede Minister standsede, kommer det væsentlige, og det er, at jeg sagde, at dernæst kunde Ministeren lade den paagældende stille for en Krigsret. Det er meget væsentligt. Det er for Resten mærkeligt med flere civile Forsvarsministre, at de undertiden i deres Læsning standse paa de urette Steder. Det gjorde altsaa ikke alene her den nuværende højtærede Forsvarsminister overfor mig, men det gjorde ogsaa den tidligere radikale Forsvarsminister, da han i sin Tid skulde efter Opfordring forklare, at det var den tidligere Forsvarsminister Christensen, som havde givet Ordre til Anlæggelse af Fæstningen. Da han oplæste den tidligere Ministers Skrivelse, standsede han lige før det sidste og afgørende Punkt. Det sidste var nemlig ikke, at der var givet en saadan Ordre, men en Opfordring til de paagældende Myndigheder om at indsende til Ministeriet Forslag om, hvorledes disse Arbejder skulde udføres.